

Деница Минчева

Моята любов е тъй
далече...

Моята любов е тъй далече.
Моята съдба не ме щади.
Тиха скръб сърцето ми облече
и в гърдите ми се спуснаха мъгли.

Моята душа е мрачна кула,
тръпнеща сред ледени води.
В нея обитава древна сила,
властваща над хиляди души.

Моят път ме води в глухи пазви
на надвиснали злокобно планини.
Моят огън скоро ще загасне,
ала вижте само как гори.

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11837>]